

Kom even terzijde

« *Ga nu mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn en wat uit te rusten* » (Mc 6, 31). De leerlingen hebben zware dagen achter de rug: bekeringswerk, verkondiging, kinder- en volwassenencatechese, genezingsdiensten (Mc 6, 12-13). Het gewoel van de massa. Opgeest op zoveel plaatsen tegelijk. Er wordt volop beroep gedaan op de kracht en de macht die ze hebben meegekregen. Handen en tijd tekort. Ze beginnen zichzelf te verwaarlozen. « *Want er kwamen en gingen zoveel mensen, dat ze niet eens de gelegenheid hadden om te eten* », noteert Marcus (6,31).

Herken je soms jezelf daarin? Hoeveel vergaderingen of bijeenkomsten staan er deze week op je agenda? Hebben je huisgenoten je wel eens rustig aan tafel gehad? Konden zij ook iets met je bespreken waarvoor je volop de tijd nam? Of was je er alleen voor de anderen', voor velen die je nooit met rust laten? Je bent een gegeven mens. Op-en-top. Maar weet je op den duur nog door wie je eigenlijk werd gezonden? Voor wie je op de bres staat? Catechese, evangelisatie, allerhande organisaties: herken je daarin nog het gelaat van de Heer?

Moe, doodmoe komen de leerlingen thuis. Thuis ! Terug bij de Heer, hun uitgangspunt, de bron van hun kracht en macht. Ze hebben zich wel eens overschat. Sommige boze geesten konden ze niet uitdrijven (Mc 9, 28). Waaraan lag dat ? Dat moet eens met de Heer uitgepraat worden. Graag willen ze verslag uitbrengen, een stukje revisie en dan maar horen welke plannen de Heer voor morgen heeft. Maar ook hier staan zoveel mensen te wachten. Wat moet er het eerst worden gedaan? De Heer neemt hen resoluut terzijde: « *Kom nu eens zelf mee* ». Hij heeft wél de tijd genomen om wat bij zijn Vader te vertoeven. Hij doet het « *in alle vroegte, het was nog nacht* » (Mc 1, 35) of « *als de avond valt* » (Mc 6, 47).

Terug naar de bron. Hoe nodig! Even herademen. Tot jezelf komen en weer weten wie en wat. « *Ik zoek de wil van Hem die Mij zond* » (Joh 5, 30). Jezus kent het plan van zijn Vader over Hem. Hij verneemt het telkens als hij « *de berg opgaat om in afzondering te bidden* » (Mt 14, 23). Momenten van diepe stilte. Totale openheid voor de liefde van zijn Vader. En een terugstromende wederliefde. Een gesprek? Een zwijgend luisteren? Een « *eenvoudige en liefdevolle beweging* » van het hart? Daar ontvangt Hij van de Vader zijn opdracht en zending. Op elk moment blijft Hij zich ervan bewust dat Hij alles *ontvangen* heeft. « *Uit Mijzelf doe Ik niets, maar dit alles zeg Ik zoals de Vader het Mij heeft geleerd. En Hij die Mij gezonden heeft is met Mij; Hij heeft Mij niet alleen gelaten, omdat ik altijd doe wat Hem welgevallig is* » (Joh 8, 28-29).

God te vriend

Van deze vertrouwelijke omgang met God, die zo wezenlijk is voor een vruchtbare zending, vind je voorbeelden in het oude testament, bij degenen die de weg hebben bereid. Abraham onthaalt de drie mysterieuze reizigers in de schaduw van de eik van Mamre, zijn boom. Hij ontvangt hen in zijn hart. « *En terwijl zij eten staat hij bij hen onder de boom* » (Gn 18, 8). Helemaal present, liefdevol aandachtig. En hij verneemt het beslissende woord, de belofte betreffende Isaak, waarop Sara en hij jaren gewacht hebben. Nu is er perspectief op een groot volk.

Mozes, de godsman, betreedt elke dag « *de tent van de samenkomst, waar Jahwe met hem spreekt van aangezicht tot aangezicht, zoals een vriend spreekt met zijn vriend* » (Ex 33, 7-11). En heel het volk deelt in dit gesprek tussen vrienden want zij geven Mozes hun gebedsintenties mee. « *Als hij zich naar de tent begeeft, gaan alle mensen voor de ingang van hun tent staan, en blijven hem nakijken tot hij in de tent verdwijnt* » (Ex 33, 8). « *Liefhebben is samen kijken in dezelfde richting* » (A. de Saint-Exupéry).

Is het voorbeeld van de grote profeet Elia nog nodig? Bij de ingang van zijn grot op de Horeb mag hij « *in het suizen van een zachte bries* » (1 Kon 19, 12) God ervaren die voorbijgaat, maar meteen ontvangt hij een reeks moeilijke opdrachten: « *keer terug op je schreden en ga door de woestijn. . .* » (1 Kon 19, 15). Het verterende vuur van de liefde doet hem schouwend voor Gods aan- schijn staan en ijveren in zijn dienst (1 Kon 17, 1)

Aanspreekbaar voor de liefde

Elke waarachtige liefde kent naast de zorgende momenten, ook tijden van rust, van stil en woordeloos nabijzijn. Liefde die alleen maar zorg zou zijn, verkommert. Daarvoor en daarna zijn er ogenblikken van thuis komen bij elkaar. En het wachten op dit rustig samenzijn loopt als een gouden draad door het werken voor elkaar heen. Af en toe doet het ons even halt houden: een flits, een blik, een weten dat ook de ander er is.

Als die ander voor jou ook God geworden is, noem je dit liefdevol samenzijn en het uitzien daarnaar: bidden. Jezus neemt ook jou terzijde om eens met je “*alleen te zijn* », om “*verblijf bij je te nemen* » (Joh 14, 23), om met jou onder vrienden te zijn en je alles toe te vertrouwen “*wat Hij van de Vader heeft gehoord*» (Joh 15, 15). Meer nog, Hij verlangt «*zich onomwonden tegenover jou te uiten omtrent de Vader*» (Joh 16, 25). Hij zal je bovendien zijn Helper, zijn Geest meegeven (Joh 15, 26), zoals Jahwe aan Mozes een staf meegaf - «*de staf van God in zijn hand*» (Ex 4, 20) - kracht en steun voor onderweg. Jezus vraagt om je aandacht want Hij wil je hart gereed maken voor het grote geschenk van Gods liefde. Als dat hart van je ontvankelijk is, «*wordt Gods liefde erin uitgestort door de heilige Geest* » (Rom 5, 5)

Maar niet alleen je hart, heel je mens-zijn heeft ermee te maken. God spreekt je in liefde aan in de diepste kern van je wezen. Daar geef je je in geloof biddend over aan God. Van deze ontmoeting gaat een levenwekkende kracht uit die je helemaal vervult. De genade, zegt Ruusbroec, werkt «*van binnen uut-weert*». Als je je gewonnen geeft aan God, geef je meteen vrije baan aan het verrijzenisleven van Christus in jou. Alles in je, al je vermogens, worden doorademd van Gods Geest. Dan ligt de weg open om «*een nieuwe. mens*» (Ef 4, 24) te worden, «*beheerst door de gezindheid die Christus bezielde* » (Fil 2, 5) en dus ook gezonden tot vernieuwde gave van jezelf aan medemensen, want «*de liefde van Christus laat je geen rust*» (2 Kor 5, 14).

Gebed een luxe ?

God gunt je het gebed. Gun het jezelf nu ook eens. Bevrijd je even uit de greep van het arbeidsideaal, uit de jacht op prestatie en efficiëntie, hoe goed bedoeld ook, en laat je uitnodigen tot een rustig en liefdevol samenzijn dat de Heer je aanbiedt. Breng jezelf weer vanuit de versnippering in allerlei activiteiten tot de eenheid en enkelvoudigheid van het aanwezig zijn bij lemand. Voel je soms jezelf niet verscheurd, uiteengerukt, vervreemd? Je dient weer geheeld, d.i. genezen te worden, door opnieuw heel en één te worden². Gun je een wat langer gebedsmoment waarin je bij de Heer ook jezelf hervindt en herschept. «*Ik ben Jahwe, je genesheer*» (Ex 15, 26). Hij zal de bindingen herstellen tussen hoofd en hart, ziel en lichaam, geest en stof, binnen en buiten, mens en wereld, gebed en leven. En bovenal zal Hij je genezen van je ik-gerichtheid, want dat is dé hinderpaal voor het tot bloei komen van de liefde.

Een helpende hand

Misschien voel je je nog wat onwennig en komen er allerlei vragen bij je op als het erom gaat eens rustig neer te «*zitten aan de voeten van de Heer*» (Lc 10, 39). Want dit is niet productief volgens onze materiële maatstaven: ik doe er niets "en 'hoe moet dat nu?' De Heer zal je er zelf overheen helpen. Bidden leer je al doende. «*Niemand kan leren zien. Want zien kan men van nature. Zo is het ook met bidden. Het echte gebed kan men niet leren van een ander. Het heeft in zichzelf zijn eigen leermeester. God schenkt het gebed aan wie bidt*» (Johannes Climacus).

Toch kunnen we je wellicht helpen om dit geschenk zo goed mogelijk te ontvangen. Want de Heer verwacht ook wat van jou. In dit boekje willen we op een zeer eenvoudige wijze een stuk bemoediging meegeven op de weg van het bidden. Tot de Heer dan onze taak overneemt en zelf je binnenleidt en meeneemt in zijn eigen gebed tot de Vader.

Hiermee is meteen gezegd in welke sfeer wij het bidden situeren. Het heeft te maken met vriendschap, liefde, familiale omgang, samen-zijn met God, en het wordt derhalve beleefd in een persoonlijke ontmoeting, in een ik—Gij verhouding, in een spreken en luisteren, en bovenal in «*die grote stilte, echo van de stilte die is in God*». Teresia van Avila, die uitnemende kerkklerares, moge onze poging tot gebedsbegeleiding rijkelijk zegenen.